

Phượng
Hoàng
Thần

HỒI 63

Chàng thanh niên mặt lạnh như tiền

Thiết Kỳ Sĩ dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn Kỳ Sĩ của đại hán đó cũng không nhiều, tất cả chỉ có hai mươi hai người đều là sư huynh sư đệ với y. Ngoài ra y không có thủ hạ nào khác, Quỷ Kỳ Bang có mười chín tên thủ lĩnh, hơn trăm thủ hạ. Tiên Kỳ Bang tám thủ lĩnh mà tới hai trăm thủ hạ, Thần Kỳ Bang năm thủ lĩnh, hơn ba trăm thủ hạ, cái đó chúng tổ số đông gồm nhiều phần tử phức tạp, hành vi lắm chuyện tàn ác.

Kỳ Dao nói :

- Quái Lư trượng nhân dường như đối đầu với ba bang kia, nhưng người giang hồ coi cả bốn bang cùng một loạt thì thật là bất công.

Bồng nàng nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sĩ ca ! Vụ cướp bạc của Mễ mỗ mỗ ở bờ sông Hoàng Hà, dường như không có nhân mã Quái Kỳ Bang thì phải?

Văn Đế Đế đỡ lời :

- Vụ này tiểu muội đã hỏi lão đại trong bọn Quái Kỳ thì y nói là bọn y có đi nhưng chưa gia nhập vào vụ sang đoạt. Đồng thời y còn bảo trong vụ đánh cướp này Thần Kỳ Bang chết mất hai mươi mấy người, Tiên Kỳ Bang hơn bốn chục tên, Quỷ Kỳ Bang đến phân nửa. Thậm chí tới nay không thể phát động được.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói :

- Một ngày kia ta sẽ nhổ sạch gốc rễ bọn chúng, chuyến này may mà Cao Dương còn sống, không thì chẳng thể tha thứ cho bọn chúng được.

Văn Đế Đế nói :

- Chắc các vị đói rồi, nơi đây tiểu muội có thức ăn.

Kỳ Dao đáp :

- Không đói đâu, chúng ta lại lên đường quách.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Bất tất phải vội vã, chúng ta hãy nghỉ lại đây sáng sớm mau hãy thượng lộ, không chừng chờ được sư ca và Ngũ gia tới.

Kỳ Dao đáp :

- Các vị đó đi về phía đông nam mà chúng ta dọc đường đổi hướng rẽ qua phía chính nam thì chờ họ thế nào được? Đồng thời ta đã đi năm trăm dặm đường thì có chờ đến sáng mai họ cũng chưa tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta cũng không nhất định chờ bọn họ, mà chỉ hy vọng sáng mai họ có thể tới nơi. Dù họ không tới chúng ta cũng lên đường.

Văn Đế Đế nói :

- Vậy tiểu muội nướng thịt cho các vị ăn, xin thư thư đốt lửa lên.

Kỳ Dao đáp :

- Đừng phí công nữa, muội muội cứ để vậy đem ra mà ăn, ai nấy đều mỗi một rồi.

Văn Đế Đế cởi cái bọc trên lưng xuống mở lấy một gói giấy dầu, cười nói :

- Tiểu muội mua được ít hột gà chín ở Xương Khắc trấn, chẳng hiểu còn ăn được không?

Kỳ Dao đáp :

- Hột gà chín không mau hư, dù chẳng ngon cũng ăn được, sáng mai đi qua Tát Cát trấn sẽ ăn một bữa no.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Sáng mai bọn ta cần đến Lạp Tát kiếm Cao Dương, không thể dừng lại ở dọc đường.

Văn Đế Đế hỏi :

- Dưới chân núi này rất tĩnh mịch, chúng ta vào rừng nằm trên đất cỏ một lúc nên chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Tòa núi này rất nổi tiếng mà chỉ cách đường quan đạo mấy chục dặm, khó lòng tránh khỏi có nhân vật võ lâm qua lại, vậy chúng ta cần đề cao cảnh giác là hơn.

Kỳ Dao nói :

- Khi có người đi qua, chẳng lẽ bọn mình lại không phát giác, mới đây sĩ ca tỏ ra càng ngày càng nhát gan phải không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp :

- Chẳng phải ta nhát gan nhưng nghĩ mình có nhiều cường địch, nhất là mấy nhân vật thần bí chưa hiểu rõ gốc gác, có khi bọn mình chưa phải là đối thủ của họ.

Kỳ Dao nghe nói có lý liền hỏi :

- Phải chăng Sĩ ca muốn nói bọn Cổ Mộ U Linh và Quân Thiên để chúa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Còn phải kể đến Phổ Phổ nguyên soái và Y Lê quốc sư, trong những nhân vật này thì bọn Cổ Mộ U Linh và Phổ Phổ nguyên soái càng khó nổi đề phòng vì họ qua lại không hình không bóng. Cả hiển hình kính đối với họ cũng bằng vô dụng nên ta phải thận trọng lắm mới được.

Kỳ Dao nói :

- Sĩ ca nhắc tới bọn họ khiến tiểu muội liên tưởng tới Y Lê quốc sư, hẳn nhờ Cổ long đan có thể sống ở dưới đáy nước, chuyến này chúng ta đến Nam Hải thật khó nổi đề phòng.

Văn Đế Đế hỏi :

- Chúng ta đi trên không được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Chẳng lẽ chúng ta không chiếu cố cho đại sư ca và Ngũ gia? Đừng nói bọn họ ngồi thuyền đông mà ngay chỉ có một người e rằng chúng ta cũng không dời xa được.

Văn Đế Đế hỏi :

- Bảo họ đừng đi được không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu thế lại tỏ ra khiếp nhược với địch nhân, đã là người võ lâm chẳng ai chịu thua hơi.

Kỳ Dao cười nói :

- Đi bước nào hay bước nấy, bay giờ biết đâu mà lo trước? Đằng xa dường như có tiếng động, chúng ta ra ngoài rừng coi tựa hồ rất đông người đang đi qua chân núi.

Thiết Kỳ Sĩ “ồ” lên một tiếng đáp :

- Thật rồi ! Số người không phải ít.

Chàng rảo bước chạy ra ngoài rừng, dương mắt lên nhìn thấy trên đường sơn đạo về phía Tây có một nhân vật tuổi trẻ xuất hiện, người này không lớn hơn chàng mấy tý mà tướng mạo rất anh tuấn, có điều mặt lạnh như tiền mà chàng chưa từng quen thuộc, thanh niên lưng đeo một thanh trường kiếm thủng thẳng đi tới.

Phía sau thanh niên cách chừng mười trượng còn một toán người, coi tình hình này tựa hồ bọn người phía sau đang theo dõi thanh niên.

Bọn người sau là ba gái bốn trai, bọn gái hãy còn nhỏ tuổi, người lớn nhất chỉ 24, 25 người nhỏ nhất vào trạc hai mươi, còn đàn ông thì là hai thanh niên và hai người đứng tuổi.

Kỳ Dao lúc này ngồi tựa vào lưng Thiết Kỳ Sĩ, nàng khẽ nói :

- Sĩ ca ! Chúng ta hãy lui vào rừng một chút, toán người kia chưa ngó thấy mình.

Thiết Kỳ Sĩ lùi lại một bước đứng ẩn vào sau gốc cây lớn, cất giọng hoài nghi hỏi :

- Bọn này lai lịch thế nào? Xem chừng võ công rất kín đáo không bộc lộ ra ngoài, ta chưa nhận thấy hình tích gì khả nghi.

Kỳ Dao đáp :

- Nhân vật đi trước dường như có ý dẫn dụ bọn đi sâu vào khu rừng phía trước.

Văn Đế Đế bỗng la lên :

- Coi kìa ! Trong rừng phía trước mặt có mấy bóng người.

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu chăm chú nhìn, gật đầu đáp :

- Ba toán nhân vật khác nhau, một tốp trước mặt không muốn lộ diện, hiển nhiên còn có ý tự thủ bàng quan.

Kỳ Dao khẽ nói :

- Tốp đi sau tăng gia cước bộ rượt theo.

Kỳ Sĩ bỗng cất tiếng hô :

- Chúng ta đeo mặt nạ vào.

Kỳ Dao hỏi :

- Để làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ trở về phía Nam đáp :

- Hãy ngó phía trước, đồng thời coi phía đối diện, té ra ba mặt là một phe, bây giờ họ đang rượt thanh niên, chúng ta tất phải ra tay rồi.

Hai cô ngó rồi cười lạt đồng thanh nói :

- Thật là bọn mặt dày ! Họ ỷ đông người để đánh một địch nhân.

Kỳ Dao và Văn Đế Đế vừa đeo mặt nạ xong, bỗng thấy thanh niên mặt lạnh dừng bước, nhưng y chẳng tỏ vẻ hoang mang chút nào, thậm chí y không thủ thế phòng bị.

Mười mấy người mé Nam đuổi tới cũng có nam có nữ, phía chính diện toàn là trung niên, nhưng Thiết Kỳ Sĩ không sao nghĩ ra được vì lẽ gì bọn người đông đảo này lại định hạ thủ thanh niên kia.

Chỉ trong khoảnh khắc người ba mặt kéo đến chỉ còn cách thanh niên chừng mười trượng, đột nhiên một thanh niên ở phía Nam lớn tiếng quát.

- Bằng hữu ! Đừng làm bộ trầm tĩnh nữa ! Hãy nói rõ lai lịch đi !

Thanh niên mặt lạnh như tiền đảo mắt nhìn quanh, hững hờ hỏi lại :

- Các vị là hạng người nào? Tại sao suốt ngày theo dõi hành tung tại hạ?

Bốn thanh niên ở phía tây nam, một gã mình mặc áo vàng đầu đội khăn vàng cười lạt hỏi :

- Ngọc Phụng Hoàng ! Người vừa thấy kém thế đã cúp đuôi chạy, không dám nói rõ tên họ nữa ư?

Kỳ Dao nghe nói sững sốt một chút rồi trở lại bình tĩnh khẽ nói :

- Té ra đoàn người này đến kiếm Sĩ ca, mười phần có đến tám là bọn Cổ Mộ môn.

Thiết Kỳ Sĩ tủm tủm cười, lại nghe thanh niên lạnh lùng hăng dặng đáp :

- Cái danh hiệu Ngọc Phụng Hoàng vang dội phi thường !

Thanh niên áo vàng cười lạt nói :

- Các hạ tự cao tự đại quá chừng ! Đây là mồ chôn các hạ đó.

Đột nhiên một tiếng rú khê vang lên trên đỉnh núi Tát Bố Cương Lý.

Tiếng hú vừa dứt, một thiếu nữ ăn mặc theo kiểu người Miêu chừng mười bảy, mười tám tuổi từ trên không hạ xuống, cất tiếng lạnh lạnh.

- Ai dám thốt ra lời cuồng ngạo đó?

Thanh niên mặt lạnh thấy thiếu nữ hạ xuống bên mình vội vươn tay ra cản lại nói :

- Sư muội ! Bữa nay để sư ca chém giết một bữa cho sướng tay !

Thiếu nữ không chịu đáp :

- Sư ca hãy chia một nửa cho tiểu muội.

Thanh niên mặt lạnh nói :

- Không ! Nếu họ còn xuất hiện nữa, ta sẽ nhường cho sư muội. Tóp ba người mà không ra mặt thì chứng tỏ họ không phải cùng bọn với toán này, nghe câu nói của gã thì tựa hồ Thiết Kỳ Sĩ ba người đã bị phát giác, thiếu nữ xoay mình ngó về phía Thiết Kỳ Sĩ ẩn nấp cười đáp :

- Nếu vậy tiểu muội vào đuổi bọn chúng ra.

Thanh niên mặt lạnh lắc đầu nói :

- Người ta không xâm phạm đến mình thì mình cũng đừng xâm phạm đến người ta, sư muội hãy lùi lại.

Thanh niên áo vàng bật tiếng cười âm trầm, gã đưa tay lên vẫy một cái rồi hô :

- Ai ra bắt hấn cho ta?

Gã vừa dứt lời đoàn người phía Nam toàn thể xuất động nhảy xô về phía thanh niên mặt lạnh nhanh như gió, Thanh niên mặt lạnh từ từ rút thanh kiếm ở sau lưng ra, mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc. Nguyên đây chỉ là một thanh kiếm gãy, thanh bảo kiếm dài ba thước cụt mất một nửa, chỗ gãy tầy tặn coi rất cổ quái.

Kỳ Dao ở trong bóng tối ngó thấy kinh hãi la lên :

- Tàn thần kiếm !

Thiết Kỳ Sĩ phát giác ra bọn người phía Nam đang vọt tới bỗng dừng lại, vội hỏi :

- Tàn thần kiếm là cái gì? Lai lịch thế nào?

Kỳ Dao đáp :

- Ngàn năm về trước trong võ lâm có một tay quái kiệt, người giang hồ kêu lão bằng Tàn Thần. Thời bấy giờ lão nhờ thanh bảo kiếm này mà tung hoành thiên hạ, võ lâm không ai địch nổi sau nhân vật đó qui ẩn

không thấy tông tích đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Thanh kiếm kia nguyên là cây kiếm gãy, trong chỗ gãy tất có điều chi cổ quái.

Kỳ Dao đáp :

- Hãy coi chỗ cổ quái kia, đoàn người phía Nam lại xông tới, lần này dường như họ đã cảnh giác. Sĩ ca coi bọn họ từ từ phân khai.

Thanh niên mặt lạnh lại không chú ý đến bọn địch mé Nam bao vây, mà chỉ lưu tâm đến toán người góc tây nam ở sau lưng, thực ra mười mấy địch nhân phía đó dừng lại còn cách ngoài mười trượng, đồng thời cô sư muội mặc Miêu phục đang giám thị bọn này không hiểu chỗ dụng ý của thanh niên ra sao.

Tình hình này đã lọt vào mắt Thiết Kỳ Sĩ, bất giác chàng nổi lòng ngờ vực, vội quay lại nhìn Kỳ Dao hỏi :

- Dao muội có nhận ra điều chi ở người Miêu kia không?

Kỳ Dao hỏi lại :

- Phải chăng bọn người ở góc Tây Nam có chỗ nào lợi hại đặc biệt?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Không phải. Thanh niên mặt lạnh chỉ chú ý đến mé tả thiếu nữ Miêu phục mà chỗ đó lại là đất trống mọc cỏ, theo lẽ bất tất phải quan tâm...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên thanh niên mặt lạnh lớn tiếng quát :

- Sư muội mau né tránh !

Tiếng hô vừa dứt, người y đã vọt đi nhanh như điện chớp, thân pháp y linh hoạt phi thường, thanh niên mặt lạnh xông tới mé bên thiếu nữ Miêu phục, đồng thời phòng kiếm nhanh như gió, thế như sấm sét, lưỡi kiếm chuyển động trên cao vào chỗ không người.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên tỉnh ngộ, vội lấy Hiển hình kính ra soi về phía thanh niên mặt lạnh.

Kỳ Dao hiểu ý hỏi :

- Có nhìn thấy gì không?

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp :

- Không rõ lắm, nhưng cũng ngó thấy một bóng người mờ ảo né tránh. Bóng mờ bị thế kiếm của thanh niên mặt lạnh khiên chế dường như

không có lối thoát thân.

Kỳ Dao hỏi :

- Nhân vật đó là ai? Ẩn hình tại đây làm gì ? Kỳ hơn nữa sao thanh niên mặt lạnh nhìn ra được?

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp :

- Lúc này Dao muội đừng bảo ta nhát gan nữa, bóng mờ kia rất cao lớn.

Kỳ Dao nhận ra thanh niên mặt lạnh huy động thế kiếm công kích rất mãnh liệt khiến thân hình y cũng không rõ nữa, nàng nghĩ thầm “bản lãnh người này rất đỗi cao thâm mà sao ta chưa từng nghe ai nói tới tên tuổi?”

Nàng vừa nghĩ vừa hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Sĩ ca ! Bóng mờ đó là nam hay nữ ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ta mà phân biệt được nam hay nữ thì còn gì hay bằng? Đáng tiếc bóng mờ như làn sương mỏng, hay lắm ! Hấn thoát được thế kiếm chạy đi rồi, ô kìa ! Hấn lui về khu rừng mê hữu chúng ta.

Kỳ Dao kinh hãi nói :

- Nếu vậy chúng ta phải coi chừng.

Thiết kỳ Sĩ lập tức đưa bảo kính soi về phía trong rồi trịnh trọng nói :

- Dao muội chuẩn bị lấy kiếm ra, hấn giới ẩn hình đến đâu thì khi cách chừng năm trượng cũng bị đệ nhị nguyên thần phát giác. Nếu ta hành động thì Dao muội cũng ra tay.

Kỳ Dao nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng thầm đáp :

- Gia Gia bảo Sĩ ca đã luyện thành đệ nhị Nguyên thần mà tiểu muội vẫn không tin.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp :

- Không làm bộ như vậy tất gia sư chẳng chịu cho ta xuống núi.

Văn Đế Đế bỗng la lên :

- Thanh niên mặt lạnh lại hành động cộ quái, coi kia ! Y đi về phía địch nhân áo vàng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Thanh niên áo vàng hiển nhiên là thủ lĩnh quần địch. Thanh niên mặt lạnh dường như muốn đỡ thủ đoạn bất giác cần bắt chủ tướng.

Giữa lúc thanh niên mặt lạnh tiến tới bỗng nghe thanh niên áo vàng hô lớn :

- Toàn thể tiến lên :

Gã vừa hạ lệnh, địch nhân ba mặt nhất tề đối như lên vũ bão, chớp mắt đã bao vây thanh niên mặt lạnh vào giữa, kiếm quang lấp loáng như sao rơi, tiếng sát phạt nổi lên âm âm tưởng chừng trời long núi lở.

Thiết Kỳ Sĩ chợt thấy thanh niên mặt lạnh biến đổi thế kiếm, chớp mắt không gian biến thành một màn lưới kiếm, bất giác chàng khẽ hô:

- Thân kiếm hợp nhất !

Kỳ Dao nói :

- Tiểu muội hy vọng y không phải là cừu nhân của Sĩ ca.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nếu y là đệ tử của cừu nhân thì đúng mình chạm trảm phải tay cường địch rất ghê gớm.

Giữa lúc ấy trong bọn địch những tiếng rú thê thảm liên tiếp vang lên, chỉ trong khoảnh khắc đã năm, sáu tên té xuống đất.

Kỳ Dao vội hô :

- Sĩ ca tìm lệ lên ! Thanh niên áo vàng không thấy đâu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói giật mình kinh hãi, cả chàng cũng không nhìn thấy bóng thanh niên áo vàng.

Bỗng nghe Văn Đế Đế nói :

- Tiểu muội vừa thấy gã lác mình một cái rồi mấy hút.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Ưa ! Đó là ẩn hình pháp.

Chàng vừa nói vừa xoay chuyển mặt kính soi về phía thanh niên vừa đứng, lại nghe chàng hô :

- Thấy gã rồi, quả nhiên gã biết thuật ẩn hình, nhưng hấn lùi đến bên rừng mé hữu chúng ta.

Kỳ Dao hỏi :

- Hình bóng gã ra làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Bóng gã này so với người trước còn rõ hơn nhiều, ta trông thấy cả thân hình, nhưng chưa nhìn rõ mặt.

Kỳ Dao sợ hãi nói :

- Đây là U Linh Công, té ra toàn là nanh vuốt của Cổ Mộ Môn.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Gã áo vàng hiển nhiên là nhân vật trọng yếu ở Cổ Mộ Môn, nhất là người ẩn thân trước có khi chính Cổ Mộ U Linh thân hành tới đây, chúng ta phải đặc biệt quan tâm.

Kỳ Dao nói :

- Cổ Mộ U Linh ít khi tự mình xuất hiệu, tiểu muội phỏng đoán gã áo vàng là Huỳnh Quan lệnh chúa. Toán người trước mắt chắc toàn là thủ hạ của Huỳnh Quan lệnh, Sĩ ca coi võ công bọn chúng đều là những tay cao thủ siêu đẳng phải không?

Thiết Kỳ Sĩ chợt nhớ ra điều gì nói :

- Ua ! Tiểu huynh coi người bóng mờ dường như màu đỏ, chắc là Hồng quan lệnh chúa.

Kỳ Dao đáp :

- Đúng rồi ! Hồng quan lệnh đến để giám thị hành động của Huỳnh quan lệnh.

Giữa lúc ấy, trong khu rừng mé hữu đột nhiên phát ra tiếng hú rất dài, tiếng hú vừa dứt, bỗng thấy bọn người vây hãm thanh niên mặt lạnh tới tấp lùi lại rồi chạy đi nhanh như gió.

Thanh niên mặt lạnh đột nhiên quay về phía đông người nhất vừa xông lại đánh vừa quát :

- Bọn người vây hãm ta phải cho nếm mùi đau khổ.

Thiếu nữ Miêu phục cũng quát lên một tiếng xông lại đánh mặt khác, đuổi những tên thua chạy như cọp rượt đàn dê, thanh kiếm của cô vung lên chém xuống, tiếp theo là những tiếng rú thê thảm bốn bề vang dội.

Kỳ Dao thấy tình trạng này bất giác cười mát nói :

- Bọn Cổ Mộ Môn xui quá ! Chúng lại đụng phải một tay đại khắc tinh.

Gió bắc thổi rì rào, đầy trời lá cây nhảy múa, lúc này đã về chiều, bầu vũ trụ âm thầm nặng trĩu, đột nhiên mây kéo đen ngịt, không gian mưa bay phất phới.

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu trông chiều trời, thúc giục hai cô :

- Chúng ta phải chạy mau ! Mưa lớn tới nơi rồi.

Kỳ Dao hỏi :

- Không chờ sư ca nữa ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Nơi đây không có sơn động.

Kỳ Dao hỏi :

- Vậy phải chạy tới Tát Cát Trấn hay sao, đáng tiếc là chúng ta không thể chờ thanh niên mặt lạnh trở lại để hội đàm.

Thiết Kỳ Sĩ đáp :

- Anh em y rượt theo địch chắc đâu còn quay lại, bước tiền đồ còn có thể gặp họ, bây giờ chúng ta hãy chạy đi.

